

Evolució de les etapes artístiques de Gerard Sala

PINTURA

Inici simbòlic (1965-1972)

Primers intents personals amb una certa unitat d'estil però de conceptes canviants. Inicialment, a partir d'un "**surrealisme líric i orgànic**" (1965-67) que progressivament va derivant cap a més dramàtic i estructurat influït per la poesia de les "**Decapitacions**" (1967-69) de Pere Quart, reflex del moment polític, amb una presa de consciència social i nacional però anecdòtica en certa mesura. Tant els temes com el color i la composició son opressives.

La influència i l'impacte de l'arribada de l'home a la lluna crea la necessitat de buscar un llenguatge personal no coincident ni subsidiari de l'entorn immediat . Apareix la ingravidesa i l'home que vola: els "**homes avió**" (1969-71). La composició és més espacial. El color es neteja i incorpora el color plata. Els símbols comencen a prendre sentit (aspectes que des d'ara seran una de les seves constants).

Resultat d'aquesta recerca, es crea la necessitat de fer un "**assaig**" (1971-72) per investigar sobre materials extra-pictòrics que incloguin solucions volumètriques varies per aconseguir una neteja dels conceptes i dels materials acadèmics o per a integrar-los en un llenguatge plural.

Desplaçaments - moviments (1972-79)

La presència humana (cossos, caps i mans) esdevenen el motiu principal del quadre a través de siluetes simples de planxa d'alumini i altres materials retallats en semi-volum que potencien la ingravidesa impedita per subjecció. El color és més contundent i més pur. El gest en forma de taques o pinzellades és més enèrgic. En alguns cassos s'hi incorporen elements naturals (pinassa, terra, troncs i alguns objectes trobats). Finalment l'obra pren un sentit més volumètric amb elements de planxa d'alumini retallada i doblegada, talls a la tela, i formes irregulars sense bastidor. Les formes es fan més concretes i l'atmosfera i el color es simplifiquen per a potenciar el volum.

Natura - pintura (1979 - 82)

Progressiu acostament a la natura (potser, quasi un trencament ?) . El procés va evolucionant des de la figura humana mes o menys figurativa fins a incorporar alguns referents reals de l'entorn més proper i posteriorment cap a elements naturals, propis del paisatge i de la natura morta a partir de referents prioritàriament vegetals on el color i la "pintura- pintura" prenen protagonisme ratllant l'abstracció .

Entorn, recerca i síntesi (1982-1991)

Es torna a recuperar la figura humana, aquesta vegada amb la mirada influïda pel cubisme, però amb la integració d'elements simbòlics poètics, que s'incorporen als referents del propi entorn com a resultat d'una síntesi general de les diverses etapes anteriors.

Les constants més característiques de moviment, ingravidesa, espai/aire, espai/aigua, i el seu simbolisme es fan més evidents. Comencen a aparèixer amb profusió símbols ascendents d'espiritualitat a través d'elements formals concrets (llunes, escales, piràmides, esferes, el·lipsis, miralls, estrelles, braços/ales etc) El color s'amplia a totes les gammes amb predomini dels blaus.

Mirada interior i aures (1991 -2005)

A partir de l'etapa anterior en la que ja es comencen a intuir determinats aspectes simbòlics i espirituals, encara subjectes a la mirada exterior, es pren consciència de que el seu desenvolupament necessita de la mirada interior per manifestar-se amb plenitud amb un plantejament més essencial, encara que, inicialment, a partir de la figura humana, on s'insinua la realitat a través de les aures, per tant, el gest es fa més potent i lluminós i l'escala cromàtica es redueix. I predominen els blaus, els violetes i els verds.

Posteriorment el concepte d'aura es concentra en la natura a partir del paisatge, en una necessitat d'entendre que la natura, en si mateixa, també conté aspectes espirituals de clara influència taoista. El simbolisme es ceneix a partir de formes naturals, elements vegetals, i als reflexos sobre l'aigua, elements molt propers al que es contempla des del nou estudi sobre el riu Arçamala a Sant Joan de les Abadesses. Per tant el seu resultat és d'una abstracció més global i atmosfèrica amb menys formes i elements concrets. Ja cap al final d'aquesta etapa l'obra esdevé més espacial i lliure per centrar-se en un estudi més profund del gest, de la textura i dels efectes lumínics.

Itineraris de l'intangible (2005-2011)

Evolució dels "nuclis" cap els "itineraris" que transcorren i circulen amb l'aigua en forma de rius continus i infinits que discorren per múltiples petits nuclis o còdols del riu, fulles endutes pel vent o pinzellades que, com illes, clapegen la superfície del mar desprenent petites aures.

A partir dels itineraris del riu (més orgànics) es crea la necessitat d'integrar-hi itineraris de l'espai, itineraris entre estrelles amb una estructura més lineal i geomètrica que contrasti amb el fons més espacial/còsmic, prenent un sentit final més eteri, del blau infinit en el que habiten les constel·lacions i els astres; així progressivament, l'espai pren tot el protagonisme a partir dels tres elements principals l'aigua, l'aire i la llum, tres conceptes intangibles, que, d'alguna manera, ja hi eren presents, però que, ara, prenen rellevància, es fonen i s'integren en itineraris, algunes vegades més sinuosos i que responen d'una forma ambivalent com a decurs del riu (aigua), vol d'ocell (aire), aures (llum) i que ja cap al final tornen a esdevenir constel·lacions però ara alliberades del seu context per esdevenir bàsicament **pintura**.

ESCULTURA

Apropiacions de la natura (1997-2011)

Al començament la pràctica de l'escultura és encara molt limitada, amb poques obres i en moments molt puntuals i espaiats. Son peces de tanteigs a partir d'objectes trobats i modificats. Les primers peces (molt poques) corresponen al any 1966. Unes quantes peces més s'inscriuen bàsicament als anys 1972-74. Finalment unes poques a l'any 1978. Donat el seu dilatat però escàs procés no tenen, però, una unitat temàtica ni conceptual.

Després d'un període dilatat d'absència de plantejaments escultòrics, no és fins a l'any 1997 que apareix la necessitat de complementar el llenguatge pictòric a partir de plantejaments escultòrics de forma continuada. Contrastar la "lleugeresa espacial" de la pintura amb la "densitat corpòria" de l'escultura. Es pot comprovar, tanmateix, que la unitat conceptual i d'estil entre les dues disciplines ja que ambdues s'autoalimenten.. .

La iconografia es fonamenta inicialment a través de formes esquemàtiques simples de peixos, serps, ales, aures, ocells, però molt especialment de la seva acció dinàmica ingràvida, per anar evolucionant progressivament cap a formes més lliures i insinuades que descriptives. La utilització del color és molt mesurada i en general respecta els colors naturals dels elements emprats (fusta, pedra, ferro rovellat i planxa d'alumini) i es cenyeix tan sols al blanc, al negre, al plata i , especialment als blaus així con a algunes pàtines.

La natura sempre hi és present a través dels materials i de la iconografia, i el seu contingut espiritual es manifesta amés en la seva lleugeresa i en el color.

POESIA

La poesia de Gerard Sala és la que pren la paraula del seu pensament, paral·lelament a la realització de la seva obra plàstica, intenta manifestar amb paraules els continguts essencials que la seva obra planteja, com un eco que neix de la necessitat de comprendre's a si mateix.

En general és coincident el que diu amb el que pinta en cada una de les èpoques. Descriu tant les influències visuals del seu entorn proper, com els aspectes estètics que aquesta mirada diposita en la seva pintura.

Descriu tant aspectes conceptuals i de contingut del seu treball visual, com les sensacions de "l'estat de gràcia" que es dona durant la realització de l'obra, així com els plantejaments ètics i espirituals que conformen l'actitud del creador.

Com la seva pintura, ha evolucionat des de la seva mirada exterior vers la seva mirada interior cada vegada més plena de misticisme.

En els darrers poemes tendeix a la síntesi i a l'abstracció, cosa que implica cada vegada més una economia i una reducció de llenguatge que defuig l'erudició filològica.

Ja cap el final aborda aspectes tant "limitats" com l'intangible i el silenci que, fins i tot arriben a qüestionar la paraula com a eina expressiva.

La pràctica de la poesia no es dona en Gerard Sala amb la continuïtat i l'assiduitat que es dona bàsicament en la seva pintura, i potser també en la seva escultura. Hi ha un primer període que va del 1966 al 1969. Un segon període centrat solament a l'any 1977 i un tercer període que va del 1984 al 1988. És a partir de l'any 1994 que pren una certa continuïtat ja fins al 2010.

Cal destacar, però, que en molts cassos i encara que no siguin estrictament coincidents temporalment amb l'obra plàstica, la paraula s'avança i apareixen aspectes i conceptes que, posteriorment, acaben per poder ser manifestats plàsticament.

www.gerardsala.com